

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **R., S.**, so sídlom v B., S.V.S., zastúpeného *JUDr. Ing. L. N.*, advokátom so sídlom v K., M., proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky**, Námestie Slobody č. 6, B., za účasti vedľajších účastníkov: *1./ A. K., S.S.S.S., P., B., 2./ M. K., T., K.*, zastúpené **JUDr. V. V.**, advokátom so sídlom v K., H., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2009-15155/65815-8:530/Ka z 10. decembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2010, č.k. 1S/35/2010-166, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2010, č.k. 1S/35/2010-166, **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, ktorým ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Košiciach, odboru štátnej stavebnej správy č. 2009/00665 z 27.05.2009, ktorým podľa § 108 ods.1 zák.č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zák.č. 50/1976 Zb.“ alebo „stavebný zákon“) **vyvlastnil** v prospech navrhovateľa A. K., S.S.S.S. na účel uskutočnenia stavby „Nákupno – zábavné centrum A. K., časť E. – vonkajšie inžinierske objekty, SO 200 Komunikácie, dopravné riešenie“, na základe územného rozhodnutia o umiestnení stavby č. 385/2008 – Ča zo dňa 26.09.2008,

vydaného Obcou Č., nehnuteľnosti – časti pozemkov, z parc. č. X. v k. ú. S. vo výmere 862 m² (celková výmera 1740 m²), z parc. č. X. v k. ú. S. vo výmere 92 m² (celková výmera 747 m²), z parc. č. X. v k. ú. S. vo výmere 59 m² (celková výmera 1189 m²), zapísané v LV č. X. v k. ú. S., ako zastavané plochy a nádvoria, vrátane príslušenstva – stavieb, nachádzajúcich sa na týchto pozemkoch, t. j. spevnených plôch – parkoviska, vonkajších schodov, rampy – oporného múru, rampy – spevnenej plochy, cestných obrubníkov, parkoviska a spevnených plôch – chodníka, vo vlastníctve spoločnosti R., S., B., I. P. D., IČO X., v Obchodnom registri je sídlo spoločnosti uvedené – S.V.S., B. (Oddiel Sro, Vložka číslo: X.) v podieli 1/1, uvedené v Geometrickom pláne č. X. zo dňa 18.02.2009, vyhotovenom spoločnosťou G. X. W., S., P., K., overenom Správou katastra Košice, dňa 25.02.2009 pod č. 234/09, ktoré časti pozemkov vytvoria novovzniknutú parcelu č. X. v k. ú. S., za finančnú náhradu, určenú podľa návrhu navrhovateľa, ktorá je vyššia ako náhrada, určená v znaleckom posudku č. 9/2009, vypracovanom dňa 09.03.2009, Ing. E. B., B., K., znalcom v odbore stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby a odhad hodnoty nehnuteľností, zapísaným v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedeným Ministerstvom spravodlivosti SR pod ev. č. X., podľa vyhl. č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v platnom znení, vo výške 202 600 € (slovom dvestodvatisícšesťsto eur). V uvedenom rozhodnutí o vyvlastnení bolo ďalej konštatované, že :

- v zmysle § 109 ods. 2 stavebného zákona vlastnícke právo k vyvlastnenej nehnuteľnosti prechádza vyvlastnením na navrhovateľa,
- vyvlastnením nebolo dotknuté riadne užívanie práva, zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré je zapísané v časti C: Ťarchy, v LV č. X., v k. ú. S., týkajúce sa pozemku parc. č. X., v prospech M. K. (V – X. v.z. X.), preto vyvlastnením predmetné vecné bremeno nezaniká,
- s užívaním vyvlastnených častí pozemkov s prísl., na účel na ktorý boli vyvlastnené sa musí začať do dvoch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalobca v rámci žaloby uviedol nasledovné žalobné body:

1. *navrhovateľ A. K., S.S.S.S. nemá procesnú spôsobilosť byť navrhovateľom vyvlastňovacieho konania z hľadiska naplnenia účelu uvedeného v § 108 ods.2 písm. f/ stavebného zákona,*
2. *spôsob doručovania oznámenia o začatí vyvlastňovacieho konania a o nariadení ústneho pojednávania bol v rozpore s § 17 ods.1 a 3, § 24 ods.1 a § 25 ods.1 a 2 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „správny poriadok“), čím došlo k porušeniu povinnosti správneho orgánu uloženej mu v § 113 ods.1 stavebného zákona,*
3. *žalovaný sa vôbec nezaoberal jedným z dôvodov odvolania, v ktorom žalobca tvrdil, že Krajský stavebný úrad v Košiciach, ktorý prvostupňové rozhodnutie vydal, porušil základné pravidlo správneho konania uvedené v § 3 ods.2 správneho poriadku, v zmysle ktorého správne orgány sú povinné postupovať v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať,*

Ohľadne tejto námietky žalobca uviedol, že zástupca žalobcu nežiadal o prerušenie konania, ako sa to snažil prezentovať prvostupňový vyvlastňovací orgán, žiadal o odročenie ústneho pojednávania, a tým, že sa vo veci vyvlastnenia konalo, aj napriek jeho žiadosti o odročenie, t.j. bez účasti žalobcu, došlo k účelovému poškodeniu jeho záujmov, keďže správny orgán tým vzal možnosť žalobcovi vzniesť námietky na ústnom pojednávaní. V tejto súvislosti žalobca ešte uviedol, že prvostupňový vyvlastňovací orgán nemôže ani tvrdiť, že žalobca úmyselne odročoval ústne pojednávania, pretože pojednávanie, ktoré žiadal odročiť, bolo vytýčené ako prvé v poradí.

4. *žalovaný v dostatočnom rozsahu nepreskúmal, či tvrdenie žalobcu, že náhrada za vyvlastnené pozemky, tak ako ju určil Krajský stavebný úrad je dostatočná, čím porušil povinnosti uložené mu v zmysle § 3 ods.3 a 4 správneho poriadku,*
5. *žalovaný nesprávne vyhodnotil dôvod odvolania žalobcu, že Krajský stavebný úrad nesprávne posúdil úplnosť návrhu navrhovateľa na vyvlastnenie v zmysle § 112 ods.4 stavebného zákona a § 30 Vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR*

č. 453/2000 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona (ďalej v texte len „vyhl. MŽP SR č. 453/2000 Z.z.“),

6. žalovaný nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že cieľ vyvlastnenia nebolo možné dosiahnuť dohodou, čím porušil ust. § 110 ods.1 stavebného zákona.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu ohľadne jednotlivých žalobných bodov konštatoval nasledovné.

K námietke **nedostatku aktívnej legitímácie** S.. A. K., S.S.S.S. na podanie návrhu na vyvlastnenie dotknutých pozemkov, resp. ich častí s príslušenstvom súd uviedol, že § 108 ods.2 písm. f/ stavebného zákona je potrebné vyložiť tak, že rozhodnúť o vyvlastnení nehnuteľnosti v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je možné vtedy, ak vyvlastnenie sleduje verejný záujem a jeho účelom je výstavba a správa komunikácie uvedenej v právnom predpise. Oba sledované účely vyvlastnenia nemusia byť bezprostredne dané v osobe navrhovateľa vyvlastnenia. Krajský súd zdôraznil, že A. K., S.S.S.S. navrhuje vykonať vyvlastnenie pre účely výstavby komunikácie, ktorú bude na základe právoplatného rozhodnutia o umiestnení stavby realizovať priamo táto spoločnosť a v druhom rade aj pre účely správy komunikácie realizovanej mestom, ktorý účel má navrhovateľ dojednaný prostredníctvom zmluvnej dokumentácie (zmluva o budúcej zmluve, zmluva o spolupráci) s mestom. Zdôraznil, že v tomto prípade je z listinných podkladov, tvoriacich súčasť administratívneho spisu nepochybné, že výstavbu komunikácie bude na základe právoplatného územného rozhodnutia realizovať navrhovateľ vyvlastnenia - S. A. K., S.S.S.S., teda týmto je preukázaný účel vyvlastnenia spočívajúci vo výstavbe komunikácie a pokiaľ ide o správu komunikácie, tento účel dostatočne preukázal navrhovateľ vyvlastnenia predloženými zmluvami, ako sú : Zmluva o budúcej zmluve o prevode nehnuteľností, ktorú uzavrel s M. K. dňa 24.09.2008 a Zmluva a spolupráci z 24.09.2008.

Pokiaľ ide o **ďalšie námietky žalobcu** týkajúce sa **výšky náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti, nepreukázanie podmienky vyvlastnenia spočívajúcej v nemožnosti dosiahnuť cieľ vyvlastnenia dohodou alebo iným spôsobom a námietky nedoručenia**

rozhodnutia o začatí vyvlastňovacieho konania a oznámenia o termíne ústneho pojednávania žalobcovi, krajský súd konštatoval, že „ani na tieto námietky nemohol prihliadnuť“.

Uviedol tiež, že návrhu na vyvlastnenie nehnuteľností predchádzali mnohonásobné ponuky zo strany S. A. K., S.S.S.S. na kúpu nehnuteľností, resp. iné vysporiadanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli doručené žalobcovi a jeho právneho zástupcovi a ponechané z ich strany bez odozvy, teda zákonná podmienka nemožnosti dosiahnuť cieľ vyvlastnenia dohodou alebo iným spôsobom bola týmto naplnená. Primeranú náhradu za vyvlastnené pozemky, resp. ich časti určili správne orgány na základe navrhovanej výšky náhrady, ktorá bola vyššia ako všeobecná hodnota nehnuteľností zistená znaleckým posudkom.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalobca odvolanie, v rámci ktorého uviedol, že súd prvého stupňa sa so žalobou v napadnutom rozsudku *absolútne nevysporiadal*, keď zo šiestich dôvodov žaloby sa s jej dvoma dôvodmi uvedenými v bodoch 3. a 5. vôbec nezaoberal a s ďalšími dvoma dôvodmi uvedenými v bodoch 2. a 4. žaloby *sa vysporiadal tak, že iba skonštatoval, že na tieto námietky nemôže prihliadnuť*, a to bez náležitého odôvodnenia, a to aj napriek tomu, že každý z týchto dôvodov sám osebe predstavuje tak závažné porušenie zákona zo strany žalovaného, že rozhodnutie správneho orgánu, ktoré súd preskúmal, malo byť napadnutým rozsudkom zrušené.

Uviedol, že k bodu 6. žaloby sa prvostupňový súd vyjadril tak, že návrhu na vyvlastnenie predmetných nehnuteľností predchádzali mnohonásobné ponuky na ich kúpu, resp. iné vysporiadanie zo strany A. K., S.S.S.S. žalobcovi, no tieto boli ponechané zo strany žalobcu bez odozvy, čím bola naplnená zákonná podmienka nemožnosti dosiahnuť cieľ vyvlastnenia dohodou. V tejto súvislosti poukázal na fakt, že prvostupňový súd vôbec nevzal do úvahy dôkaz žalobcu, priložený k žalobe, a to list právneho zástupcu žalobcu spoločnosti A. zo dňa 12.03.2009 spolu s doručenkou, z ktorého vyplýva, že ešte aj tesne pred podaním návrhu na vyvlastnenie, sa žalobca pokúšal nájsť možnosti na dohodu s navrhovateľom A. K., S.S.S.S., dokonca ho v tomto liste sám vyzýval na aktívnu spoluprácu pri vyhľadávaní vhodných pozemkov na zámenu za vyvlastnené pozemky. O tom, že možnosť dohody zo strany žalobcu bola, svedčí aj list právneho zástupcu žalobcu z 23.01.2009 adresovaný

spoločnosti A. K., S.S.S.S., P. prevzatí zastupovania žalobcu, v ktorom bola jednoznačne deklarovaná vôľa žalobcu dohodnúť sa s navrhovateľom. Vzhľadom na uvedené žalobca mal za to, že podmienka, spočívajúca v preukázaní skutočnosti, že cieľ vyvlastnenia nebolo možné dosiahnuť dohodou nebola splnená, čím žalovaný porušil § 110 ods. 1 stavebného zákona, a preto malo byť napadnutým rozsudkom jeho rozhodnutie zrušené. S názorom krajského súdu, že rozhodnúť o vyvlastnení je možné vtedy, ak vyvlastnenie sleduje verejný záujem a jeho účelom je výstavba a správa komunikácie, pričom oba záujmy vyvlastnenia nemusia byť bezprostredne dané v osobe navrhovateľa, sa žalobca nestotožnil. V tejto súvislosti z hľadiska rozsahu vyvlastnenia žalobca uviedol, že ak bol A. K. S. S. spôsobilý vyvlastniť pozemky a stavby žalobcu za účelom realizácie výstavby komunikácie, tak následne by mal previesť na M. K. ako správcu komunikácie všetky vyvlastnené nehnuteľnosti za účelom správy komunikácií, čo nie je možné, pretože stavby už medzitým boli zbúrané a tak na M. K. môže v zmysle vyššie uvedených zmlúv previesť iba pozemky. Z toho vyplýva, že rozsah vyvlastnenia v prípade, ak navrhovateľ vyvlastňuje za účelom výstavby komunikácií je iný, ako rozsah vyvlastnenia, ak by navrhovateľ vyvlastňoval za účelom správy komunikácií. Preto, ak by navrhovateľ vyvlastnenia za účelom výstavby komunikácií nebol totožný s osobou, ktorá spravuje komunikácie, nemohla by sa naplniť podmienka uvedená v § 110 ods. 3 stavebného zákona, že vyvlastňovať je možno iba v nevyhnutnom rozsahu, pretože nevyhnutný rozsah vyvlastnenia je z pohľadu stavebníka komunikácie a z pohľadu správcu komunikácie úplne odlišný.

Pokiaľ ide o následný prevod vyvlastnených pozemkov z navrhovateľa na M. K. ako správcu komunikácií, žalovaný poukázal na to, že ak by navrhovateľ vyvlastnenia A. K. S. S. nepreviedol na M. K. pozemky pod komunikáciou, ktoré vyvlastnil, ale iba vlastníctvo k samotnej komunikácii za účelom jej správy, tak splnenie tejto povinnosti by M. K. mohlo uplatňovať súdnou cestou v zmysle Zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 24.09.2008. To však iba do okamihu, dokiaľ by navrhovateľ nepreviedol tieto pozemky kúpnu zmluvou na tretiu nezainteresovanú osobu, a vtedy z dôvodu existencie judikátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/107/2006, by sa M. K. nemohlo úspešne dovolávať splnenia záväzku zo zmluvy o budúcej zmluve, pretože jeho nedodržanie nespôsobuje v zmysle uvedeného judikátu bez ďalšieho neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy. Ďalej žalobca uviedol, že M. K. by nového vlastníka pozemkov pod komunikáciou v zmysle § 108 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona, nemohlo ani vyvlastniť, pretože komunikácia by už bola vystavaná a spravovaná M. K., a tak

by dôvod na vyvlastnenie ani neexistoval. A tretia osoba, by ako nový vlastník pozemkov mohla kalkulovať s tým, že časom dôjde v zmysle novoprijatých zákonov k finančnému vyrovnaniu vlastníkov všetkých pozemkov pod komunikáciami, čo by nastolilo situáciu, že M. K., by si tieto pozemky muselo v budúcnosti kúpiť, ale už za vlastné finančné prostriedky resp. platiť za ne nájom. Obdobná situácia by nastala, ak by sa navrhovateľ A. K., S. S. ako právnická osoba zodpovedajúca za svoje záväzky, dostala do konkurzu. Vtedy by taktiež zanikli jeho záväzky zo zmluvy o budúcej zmluve. Z uvedeného vyplýva, že nie je prakticky možné bez značného rizika oddeliť navrhovateľa vyvlastnenia za účelom výstavby komunikácie od osoby, ktorá bude vykonávať jej správu. Žalobca ďalej uviedol, že záujmy navrhovateľa vyvlastnenia za účelom výstavby komunikácií, nemusia byť úplne totožné so záujmami osoby, ktorá vykonáva správcu komunikácie a nemusia vždy sledovať verejný záujem. V prejednávanej veci navrhovateľ A. K., S. S., ako to vyplýva z prebiehajúceho konania o zmene stavby na vyvlastnených pozemkoch, začatého Verejnou vyhláškou M. K. č. k. A/2010/09108 – 2 zo dňa 15.03.2010, mieni použiť časť vyvlastnených pozemkov na výstavbu vonkajších a vnútorných vjazdových a výjazdových rámp do garáží „Nákupno – zábavného centra A.“, teda súkromný účel, čo je v príkrom rozpore s verejným záujmom, pre ktorý boli pozemky vyvlastnené. V súvislosti s § 108 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona žalobca dodal, že samotná spojka „a“ v spojení *výstavbu a správu diaľnic, ciest atď.* z pohľadu právnej logiky, ako aj z gramatického výkladu, nepripúšťa iné vysvetlenie, ako také, že navrhovateľ vyvlastnenia musí byť len ten, kto vie naplniť oba účely súčasne. Zároveň poukázal na § 112 ods. 2 stavebného zákona, podľa ktorého sa vyvlastňovacie konanie začína na návrh orgánu štátnej správy, právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá má predmet využiť na účel, na ktorý sa vyvlastňuje, je teda zřejmé, že A. K., S. S. nemohol byť aktívne legitimovaný na podanie návrhu na vyvlastnenie, pretože v zmysle zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (cestný zákon) nemôže vykonávať správu ciest a miestnych komunikácií.

Záverom odvolania žalobca opätovne poukázal na nedostatok dôvodov napadnutého rozsudku, keďže krajský súd sa dvoma dôvodmi uvedenými v bodoch 3 a 5 žaloby vôbec nezaoberal a s ďalšími dôvodmi, špecifikovanými v bodoch 2 a 4, sa vysporiadal tak, že iba skonštatoval, že na tieto námietky nemôže prihliadnuť, a to bez náležitého odôvodnenia, a zároveň s bodmi žaloby 1 a 6 žaloby sa krajský súd nezaoberal v potrebnom rozsahu, čím porušil základné právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

a práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože napadnutý rozsudok nemá dostatočné a objektívne odôvodnenie, ktoré je podstatnou náležitosťou každého súdneho rozhodnutia, keďže riadne odôvodnenie rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Daný rozsudok tieto atribúty na spravodlivý proces nespĺňa, preto je potrebné chápať ho ako rozsudok arbitrárny resp. zjavne neodôvodnený, pričom v tejto súvislosti žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. II. ÚS 44/03, sp. zn. I. ÚS 117/05 a sp. zn. II. ÚS 192/2009.

Žalobca odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi uvedenými v § 205 ods.1 písm. a/ a f/ O.s.p., pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia, zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať trovy konania.

Žalovaný a vedľajší účastníci vo svojich písomných vyjadreniach k odvolaniu žalobcu navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu /§ 212 ods.1 O.s.p./ a dospel k záveru, že odvolanie je opodstatnené.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že nesúhlasil s tým, ako sa súd vysporiadal s jednotlivými žalobnými bodmi, pričom zároveň namietal závažné procesné pochybenie,

a to, že *s dvoma žalobnými bodmi (3,5) uplatnenými v rámci včas podanej žaloby sa krajský súd v rámci odôvodnenia rozsudku nevysporiadal vôbec.*

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, bolo povinnosťou odvolacieho súdu skúmať opodstatnenosť žalobcom vznesenej námietky, že krajský súd vec neposúdil v rozsahu všetkých žalobných dôvodov.

Odvolací súd po dôkladnom oboznámení sa s podkladmi súdneho spisu zistil, že táto námietka žalobcu je v plnom rozsahu dôvodná.

Podľa § 157 ods.2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, prečo nevykonal ďalšie nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Pokiaľ teda v posudzovanej veci *krajský súd nepreskúmal komplexne žalobcove procesné i hmotné námietky, podľa názoru odvolacieho súdu postupoval nedôsledne*, a preto prisvedčil žalobcovi v tom, že uvedeným postupom bolo porušené jeho právo na spravodlivý a riadny súdny proces, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde ako aj zásadu spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods.1 a čl. 38 ods.2 Listiny základných práv a slobôd. Ústavný súd SR už vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV. ÚS 115/03).

V správnom súdnictve je súd viazaný žalobou vymedzeným rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá povinnosť súdu rozhodnúť o všetkých bodoch žaloby a v odôvodnení sa s nimi vysporiadať.

Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods.1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Za tohto stavu vo veci bolo by predčasné, aby Najvyšší súd SR zaujímal stanovisko k námietkam odvolania ohľadne rozhodnutia, čo do merita veci. V novom rozhodnutí bude povinnosťou krajského súdu vysporiadať sa dôsledne so všetkými námietkami žaloby.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods.3 v spojení s § 246c O.s.p.).

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 15. decembra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská